

1

Tan bon punt va sortir la lluna plena, els nens i les nenes, seguint les indicacions dels professors, van escapar-se corrents com esperitats pel parc d'atraccions. Anaven en grups, com se'ls havia aconsellat, i a mesura que localitzaven en el mapa l'atracció que volien, s'afanyaven per agafar-hi lloc. La muntanya russa, els autos de xoc, la gàbia..., tots els ginys eren prou coneguts, però això no impedia que els nens i les nenes s'empeïessin enmig d'un xivarri eixordador, multiplicat pel de tantes i tantes escoles que havien decidit fer la mateixa sortida exactament la mateixa nit. Qui no coneixia aleshores la sala dels miralls? A classe de Ciències els havien ensenyat que la forma dels miralls determinava que les imatges que s'hi reflectien fossin ben diferents de la realitat. No hi havia màgia, per tant; sinó pura ciència.

Malgrat tot, un bon nombre d'alumnes estaven engrescats recurrent els passadissos d'aquell laberint de reflexos, trencant amb la pròpia excitació i les seves rialles descontrolades la placidesa d'aquell racó poc il·luminat.

Abans hem dit que els nens i les nenes anaven en grups. Així els ho havien indicat expressament els mestres. Però el cert és que no tots hi anaven. Com és habitual, en les sortides tothom busca envoltar-se d'amics i amigues. Així tot és més divertit, sembla, i, per tant, és el que tothom pretén.

Però també, com és habitual, algú pot quedar-se tot sol. Sol com un mussol enmig del dia més radiant. Estem parlant, per tant, de la Fina.

Qui és la Fina? La Fina és la típica nena que sol asseure's sola a l'autocar quan se surt d'excursió. Per això havia berenat tota sola a l'àrea de servei on s'havien aturat a mig camí. Els mestres, però, no semblaven adonar-se'n, i ni a ella ni als altres nens no els devia importar gens ni mica. Les coses són com són, pensaven segurament tots plegats. I quan els mestres van donar llibertat total per recórrer el parc d'atraccions amunt i avall, tot i el consell repetit fins a avorrir

(«sobretot, no aneu mai sols!»), ningú no en va fer cas. Ni cap grup no la va acollir ni ella no va fer esforç per no quedar-se sola.

Tot i això, la Fina es va deixar arrossegar per un gran grup, on hi havia fins i tot nens i nenes d'altres escoles, i va acabar entrant a la sala dels miralls, igual que hauria pogut pujar als autos de xoc si la hi haguessin empès.

Com els altres nens, la Fina es va posar els guants de plàstic obligatoris, necessaris per no deixar empremtes brutes damunt dels vidres nets que deformen, escurcen i eixamplen tothom. I també com la resta de nens i nenes, va començar a recórrer el laberint de reflexos i s'anava aturant de tant en tant per fer alguna foto curiosa amb el mòbil.

Què hi podien trobar? Un mateix multiplicat per mil. O un mateix estirat com un xiclet, amb les mans arrossegant per terra. De vegades, en una sala dels miralls, fa de mal dir si vas cap a la dreta o cap a l'esquerra, si entres en una habitació o si en surts. És la gràcia que té una atracció com aquesta. Però tot i així, és impossible, perdre-s'hi.

Si vols sentir l'emoció de perdre't, cal canviar de lloc. Per més desorientat que t'hi trobis, les rialles dels altres, que es veuen

més lletjos que de costum, fan impossible desorientar-s'hi. O gairebé.

De cop, es va fer el silenci. La Fina es va aturar davant d'un mirall pla, l'únic del recinte. Com si fos una trampa, o encara millor: un senyal.

El mirall pla, com és sabut, li tornava la seva imatge tal qual. Vull dir simètrica. És a dir: la dreta és l'esquerra, i viceversa.

14

I què hi havia davant del mirall pla?

Una cara rodoneta, plena de pigues. Un ulls verds i riallers. Una boca per on s'entreveien unes dents blanques ben arreglades. Una mitja cabellera negra ben pentinada amb una mica de serrell. Vaja, la Fina tal com és. Amb l'uniforme de l'escola, amb l'escut brodat ben visible a la solapa de la jaqueta. IEM-13. I al darrere del mirall? Tot de monstres deformes. Un geperut baixet a qui la bava regalimava fins a terra. Una bruixeta amb la cara inflada de tantes berrugues, a qui la punta de la barbata arribava gairebé a tocar la punta del nas. Un zombi allargassat i maldestre, amb la boca oberta constantment emetent un molest «hmmmmmm». I per amanir-ho tot, un uniforme escolar que es bellugava tot sol.

De cop, els monstres deformes van començar a cridar. La Fina ni es va tombar. Estava tan i tan acostumada als crits! I al que vindria tot seguit.

—Heu vist la Fina? —va demanar una veu.

—Mira que n'és de rara... —va jutjar-la una altra.

—I mai no fa pudor... —va queixar-se'n una tercera.

16 —És clar, què voleu? No té banyes, no té gepa, no té urpes ni ullals... —va dir l'uniforme que semblava que es bellugava sol.

Aleshores, de mica en mica, van començar a arribar altres grups de nens, que s'aturaven per mirar-se precisament al mirall que els mostrava tal com eren. Però no es miraven, en realitat, sinó que es fixaven en la Fina, sense poder reprimir comentaris entre murmuris. La nena hi hauria d'estar acostumada. Sempre, sempre, des que va començar l'escola, s'havia sentit a dir de tot. Això no impedeix que, de vegades, es preguntis per què ha de ser *tan* diferent dels altres.

—Tant de bo no comencin amb la cantarella de sempre —es va dir mossegant-se el llavi.

—La Fina és guapa, la Fina és guapa! —va començar a cridar en Borís.

Sí, en Borís, el que sempre es ficava amb ella. En Borís, el nen vampir, que per la seva condició de xucla-sang no es reflectia en els miralls.

I aleshores van començar les burles. Us les podeu imaginar, amb la cantarella típica de quan et volen fer la guitza?

—La Fina es renta cada dia!

—I és bona persona!

—I a més de ser guapa, ho *aprova* tot!

—Ha, ha, ha!

Per si aneu perduts, un aclariment. Si vius en un món que es diu Espantilàndia i no tens banyes, no arrossegues els peus, no t'agrada espantar els humans o no fas una pudor que faci caure els altres d'esquena, t'exposes que t'insultin cada dia. En aquest món, el món dels teus malsons, els pitjors insults són guapo, bo i net. És difícil de dir quin n'és el més fort. Com podeu imaginar, la pobra Fina és bona, guapa i neta i, a més, ho *aprova* tot a l'escola. Enteneu ara que els companys la deixin de banda?

Una pudor inconfusible, la que acompanyava la senyoreta Unglots, la tutora, va fer que el grup es dissolgués immediatament. La seva peculiar pudor tenia a veure, imagineu-vos-ho, amb el fet que algú li havia

explicat que, per ser més atractiva, havia de deixar podrir restes de menjar a les butxaques.

—Fina, què fas tota sola davant del mirall? Com pot ser que siguis tan i tan presumida, tan guapa com ets? Surt, surt fora, no et miris més!

La nena no sabia què dir ni què fer.

18 —Entenc que et sentis malament quan et veus *així* al mirall, reina. Però no pateixis, d'acord? Algun dia seràs tan lletja i dolenta com qualsevol. Mentrestant, moca't, lletjona.

La Unglots li va oferir la seva màniga ronyosa. Aleshores la Fina no va saber si vomitar pel fàstic que sentia o posar-se a plorar. Si arrencava a plorar, no seria pel rebuig dels altres, que tant li feia, al cap i a la fi.

La Fina hauria volgut saber per què era l'estranya en aquell món en què li havia tocat viure.

La Fina es deia, es diu, per cert, Fina Ensurts i Fosch.